

CÒCTEL DE SENTIMENTS DESPRÉS DE L'ESTIU

M'assec davant de l'escriptori de fusta de faig després de molts dies de no fer-ho. Agafo la ploma que m'acompanya des de que era adolescent, i el paper blanc que tot just acabo d'encetar amb quatre línies avui que torno a la feina, després de quasi bé 3 setmanes de vacances. Diuen que merescudes. Altres diuen que necessàries i han anat bé per ordenar idees i sentiments, però ja us dic que inesperades des del primer dia fins l'últim. Quan el ritme frenètic i habitual s'atura, sempre s'aprén alguna cosa. I el més important, sempre es viu alguna cosa de la qual acabes aprenent. Quan et deixes portar pel destí, no saps mai què és el que t'espera durant el viatge, ni amb qui et trobaràs ni perquè, ni a on. Potser per això, quan res és planificat ni per tu ni per ningú dels que t'envolta, el que sorgeix és un còctel: un còctel d'experiències, sentiments i vivències. I és que quan el que portem dins el nostre cor, és sinuós com el vaivè de la xalana, el que pot acabar succeint durant el viatge és del tot imprevisible. No saps com bufarà el vent, si bufarà tramuntana, vent de Gregal o Garbí o si ens trobarem ubicats a Port Lligat, a Figueres o a Rubí. En qualsevol cas, em dispenso a cor obert, a recordar ara i aquí aquest punt del camí.

Han estat un autèntic còctel de vivències i sentiments inesperats. En una primera fase avions per poder estar amb aquells membres de la família que tinc lluny. M'he sentit cuidat. Molt més del que fa la gent propera. Me'n vaig adonar que mentre el vol s'enlairava jo també intentava que voléssin al mateix ritme que l'avió tots aquells sentiments que per fi volia deixar enrera. Essent un sentimental com jo això és del tot impossible!. Just abans del que el vol s'enlairés, unes mans argentines que, per pura coincidència tenia al meu costat, m'ajudaven a cordar-me el cinturó que minuts abans els teus ulls, el teu accent i els meus nervis conseqüents misteriosament havien entrebancat. Quin plaer de viatge! Quin plaer de música. Va ser la millor música que podia tenir. Involuntariament, però misteriosament, havia oblidat posar el mp3 al meu equiptage. De bon grat, en baixar de l'avió, t'hi hagués posat a tu i als teus dibuixos, que havies anat fent mentre volàvem: tu en un avió i jo en la imaginació que no podia deixar de mirar-te.

Segona fase del viatge. Ganes d'estar sol però de viure experiències noves, em feien agafar la motxilla, el cotxe, i les il·lusions per venir a descobrir-te fins Calonge o com diuen, per aquí, per l'Empordà, "Colonge". Compartírem cultura, estimació per un país i una

senyera, deliri pel cant de taverna i ganes d'estar junts i descobrir-nos des del primer moment. D'aprendre coses noves, però això sí estant lluny de casa. Aquelles nits que em buscàves per portar-me fins al banc davant del mar per viure moments apassionats no les oblidaré, però contra tot pronòstic del que s'hagués pogut mai imaginar, et confesso que mai van arribar a agradar-me del tot. Potser van arribar incomodar-me perquè veia que tan per tu com per mi eren pura necessitat i res més. Una de les últimes nits que vam estar junts davant d'aquest preciós Castell de Calonge, segurament jo tampoc ho desitjava, però et veia amb un gran entusiasme per viure "l'última nit". Va tornar-hi a unir-nos la passió, la necessitat, però no el sentiment ni el feeling necessari perquè la relació pogués créixer i anar endavant. Així t'ho vaig transmetre. Tot i estar davant del Castell, protegit per les muralles, el castell que havíem estat intentant construir durant els darrers dies, acabava d'enfonsar-se. Evidentment, no et va agradar!. Em deiès que no sé què vull, i ara me'n adono que potser sigui veritat. Vàres plorar i interiorment, jo també! Si ni tan sols ho vas notar, estic convençut de que a la llarga, la majestuositat de cada de una de les pedres del Casc Antic t'ho faran saber.

Tercera fase del viatge. La tornada a casa i la pujada a "Can Fanga" i els dies posteriors que estic visquent ara ja com a pixapí, mentre escric i escolto l'havanera "Ulls verds" que tan t'agrada. Han estat un còctel de vivències i sentiments fugaços, perquè no sé res de les persones que em varen acompanyar ni en la primera ni tampoc en la segona fase del viatge, però sí de la tercera. Segurament és el que mereixo. Tampoc sé el que vull ni què és el millor. Potser sigui millor el silenci o potser no, però segurament sigui inútil intentar reviure de manera diferent allò que no ha funcionat en el passat. El passat és el que va ser i el present és el que està essent. El present no deixa ser el fruit que hem conreat durant el passat. Potser per això, ara em sento com sento: amb un cúmul de vivències i experiències a l'esquena que sense cap dubte em fan tocar de peus a terra. Potser és ara que em retornen tots aquells pensaments i sentiments que m'havia proposat deixar enrera quan l'avió s'enlairava. I és que quan l'amor és fugaç, tot es calma quan tornes a tocar de peus a terra, però quan l'amor és verdader, tot retorna quan deixes de volar i toques de peus a terra. Potser és impossible deixar enrera allò que porto dins del cor, tot allò que em fa volar estant a terra. No es poden fer volar els sentiments amb el vol d'un avió. Els sentiments només volen quan no són reals. Vaig voler fer volar estant enamorat, he volat enamorat i ara que ja no volo segueixo enamorat: enamorat del mar, de l'Empordà i de Calonge.